

Eddy Wally was geen fraudeur

Date : 7 februari 2016

ID/Joost De Bock

© Joost De Bock

Wie op zoek gaat naar de naam van Eduard René Van de Walle, aka Eddy Wally, in de ranglijsten van rijkste artiesten, zal van een kale reis terugkomen. De artiest Eddy Wally verschilde niet zoveel van de marktkramer Eddy Wally: alles werd handje contantje betaald. Eddy Wally was daarbij een kind van zijn tijd. Tot het eind van de vorige eeuw was zwart geld gemeenzaam goed. Daarna verdween het beetje bij beetje uit de gewone leefwereld. Dat was ook de conclusie van de Bijzondere Belastinginspectie (BBI) die Van de Walle in 2014 nog eens doorlichtte, en dat nog wel na een aantal opmerkelijke uitspraken van zijn eigen manager Hugo Colpaert.

Vader en moeder Van De Walle waren ongeschoolde fabrieksarbeiders, die na de werkuren accordeon gingen spelen in cafés om wat bij te verdienen. Vader speelde, moeder zong. De kleine Eduard Van De Walle keek bewonderend toe. Eduard was zeven jaar wanneer de oorlog in 1940 begon, maar de herinnering aan 'de Slag om Zelzate' is altijd gebleven. "Ik ben grootgebracht tussen de bommen en de raketten, vertelde hij daarover, in de winter liep ik achter de treinen van de Duitsers aan, om de kolen te verzamelen die uit de wagons vielen. Als er niks uitviel, hadden we niks om in de stoof te steken." Volgens sommigen verklaart dat mee waarom Eddy Wally enerzijds altijd bang is geweest om arm te zijn en anderzijds weinigen

vertrouwde wanneer het om geld ging.

“Ja, het geld moest binnenkomen,” zegt Wally daarover in interviews. “Ik ben lang in de fabriek blijven werken, ook al liepen mijn optredens goed. Het gebeurde heel vaak dat ik om 3 uur 's nachts nog stond te zingen in een discotheek, maar twee of drie uur later stond ik aan de band. Ik wilde niks tekortkomen, ik heb te veel armoede gezien bij mijn ouders. Ik wilde geld verdienen, véél geld.”

Lange tijd trad Eddy Wally op in zijn eigen feestzaal Paris-Las Vegas in Ertvelde. De zaken draaiden goed. Maar ze hielden Eddy Wally wel in Ertvelde terwijl hij zelf zijn horizon breder zag. Door op te treden in Paris-Las Vegas moest hij andere opdrachten afwijzen. Dus zocht Eduard naar een manier om die twee dingen te combineren. En die vond hij in André Denolf wiens dochter één van de danseressen in Paris-Las Vegas was. Denolf kocht de zaal in 1994 van Eduard voor een bedrag van 15 miljoen Belgische frank, te betalen in maandelijkse schijven van 150.000 frank. Eduard huurde een klein kantoor in het complex en betaalde daarvoor een uur. Hij verbond zich er ook toe één keer per week gratis op te treden in Paris-Las Vegas. Met de opbrengsten van die optredens zou Denolf dan de afbetaling regelen. Een vreemde overeenkomst waarbij het volgens de ene ging om een verkoopovereenkomst, volgens de andere ging het om een renteloze lening van Eduard Van de Walle aan Denolf terug te betalen in maandelijkse schijven.

Wat gevreesd werd, gebeurde ook. Denolf kreeg het moeilijk om zijn afbetalingen te volgen. Betalingen bleven uit en verwijten werden heen en weer geslingerd. Uiteindelijk ging de zaak over kop. Bij een openbare verkoop kwam het pand voor 5 miljoen frank in handen van een West-Vlaamse bankdirecteur. Vandaag de dag is de zaal verdwenen en staan er 12 luxe appartementen op de site.

Eddy Wally heeft nooit geld te kort gehad. Volgens zijn manager Hugo Colpaert had hij er zelfs te veel. In 2014 ontkende Colpaert een kleine mediastorm. Tijdens een gesprek op de TV-zender Vier vertelde hij verbazende details over Eddy Wally Kan u een idee geven wat één jaar Eddy Wally opleverde?, vraagt de interviewer. Colpaert: “Goh, je mag toch zeggen... (Denkt na) Ik moet zien dat ik juist ben, hè. Maar ik schat dat dat toch om en bij de 700.000 euro moet geweest zijn.” Per jaar? Colpaert “Ja.” Tien jaar lang? Colpaert (knikt) “Ja.”

En alsof dat nog niet genoeg was, voegde hij nog wat saillante details toe. Over hoe dat Eddy Wally altijd cash betaald wilde worden en hoe hij na zijn optredens thuis aan de keukentafel de briefjes van 50, 100 en 500 euro zat te tellen. Dat Eddy die briefjes dan ook overal verstopte en ze soms zelfs niet meer terugvond of tot zijn eigen verbazing plotseling toch wel weer vond. De kijkers wisten niet wat ze hoorden, de BBI al evenmin. De belastingsinspecteurs vonden dat allemaal maar vreemd en openden een onderzoek. Had Eduard wel zoveel optredens aangegeven? Gefundenes fressen voor de boekskes. Iedereen ging op zoek naar het fortuin van Eddy Wally, toch minstens voor een paar weken. Daarna werd het stil. De BBI besloot zonder veel details dat Eddy Wally geen fraudeur was.

Wat er doorgaans niet wordt bijverteld is dat de BBI slechts 5 jaar ver terug kan zoeken, dus tot 2009. We citeren een anonieme boekingsagent in het weekblad Humo: “Tot dertig jaar geleden

was het een cowboywereld: na een optreden werden de contracten verscheurd en de gages zwart uitbetaald. Er werden geen facturen opgemaakt en nauwelijks belastingen betaald. Dat was de gang van zaken. Er werd ook nauwelijks met bureau's gehandeld, maar rechtstreeks met artiesten. Soms zag je je geld niet, maar dat maakte net deel uit van de charme van de Vlaamse showbizz.” “Maar, zo vult een andere agent aan die veel later met Eduard heeft gewerkt, bij Eddy Wally was elk optreden contractueel vastgelegd en van elke prestatie werd een factuur opgemaakt. We hebben nooit problemen gehad met Eddy of Hugo. Het voorschot, zeg maar de commissie voor het boekingskantoor, werd op voorhand per overschrijving betaald door de organisator en het saldo werd na het optreden cash uitbetaald aan Hugo. Dat was de gebruikelijke gang van zaken. Pas de laatste zes jaar werken we anders: de uitkoopsom van onze artiesten wordt tegenwoordig volledig op voorhand betaald. We sturen voor het optreden een factuur naar de organisator en onze artiesten vertrekken niet vooraleer het geld is gestort. De laatste jaren van zijn carrière is Eddy Wally ook altijd per overschrijving door ons uitbetaald.”